'Dankzij een lichte operatie gaat het al 80 procent beter'

Tiny Luyckx (85) uit Rosmalen is dol op wandelen en fietsen. Ook houdt ze van gezelligheid, zoals familie-uitjes of activiteiten van de ouderenorganisatie waarvan ze lid is. Maar een verzakking zorgde voor zoveel ongemakken dat ze de afgelopen jaren steeds vaker thuis bleef.

Van het groeiende aantal ouderen in Nederland is een groot deel nog heel fit. Dat geldt ook voor Tiny Luyckx. ‘Ik ben eigenlijk nooit ziek’, zegt ze monter terwijl ze koffie inschenkt. ‘Ik let er ook op dat ik voldoende blijf bewegen. Jarenlang wandelde ik samen met mijn man elke avond een ronde van zo’n vier kilometer. En we fietsten ook overal heen. Maar zo’n 20 jaar geleden kreeg ik last van urineverlies.

Uit onderzoek bleek dat mijn blaas was verzakt. Dat zorgde ervoor dat ik minder controle had. Je moet dan opeens naar de wc. En snel ook, anders is het te laat. Maar ja, Nederland staat niet vol met openbare toiletten. Af en toe tijdens een fietstochtje zat ik gewoon maar tussen de bosjes. Je moet toch wat.’

Geen busreisje meer

De huisarts adviseerde Tiny om een pessarium te laten plaatsen. Dat is een siliconenring die via de vagina wordt ingebracht. De ring houdt daarna de blaas (en zo nodig ook de baarmoeder) op de juiste plaats. Klachten zoals ongewild urineverlies kunnen daarna verminderen of helemaal verdwijnen. ‘Mij hielp het niet’, zegt Tiny. ‘Ik dacht al snel: ‘ik wou dat ik me kon laten opereren.’

Omdat er verschillende soorten ringen bestaan, werd het pessarium na verloop van tijd vervangen door een ander type. Zonder veel resultaat. ‘Ik had steeds minder zin om uit huis weg te gaan’, herinnert Tiny zich. ‘Zeker nadat mijn man was overleden, in 2017. Daarvoor had ik toch altijd net dat beetje extra steun van hem, waardoor je zegt: ‘Ach kom, ik waag het erop, het zal wel goed komen’. Maar in mijn uppie vond ik het niet fijn om niet op tijd bij een wc te kunnen komen. Een busreisje van de ouderenvereniging? Toch maar niet meer doen. Avondwandeling? Hooguit een kilometer, daarna snel terug.’

Opgelucht

Omdat haar klachten niet verdwenen, liet Tiny zich begin 2022 doorverwijzen naar het Bekkenbodemcentrum van de JBZ-vestiging in Boxtel. Haar klachten werden besproken en er volgde onderzoek naar haar bekkenbodem en blaas. De blaas bleek weliswaar verzakt, maar nog in goede staat. ‘Ik kreeg uitvoerig uitleg over wat er was onderzocht en wat de conclusies waren’, herinnert Tiny zich. ‘Op een bepaald moment begon de dokter verschillende mogelijkheden op te noemen van wat we nog zouden kunnen doen. ‘Bijvoorbeeld opereren’, hoorde ik zeggen.'

‘Wat, kan ik op mijn leeftijd nog worden geopereerd? Dat wil ik!’ zei ik meteen. Want ik dacht al heel lang dat een operatie het beste zou zijn om van de klachten af te komen. Nou, het kon! Door wat er in mijn patiëntendossier staat, wisten ze blijkbaar al dat ik fit genoeg ben. We hebben alle andere behandelmogelijkheden niet eens meer besproken. Ik wilde die operatie! Ik was blij en opgelucht toen ik na het gesprek naar huis ging.’

Geen wond

De operatie deed geen pijn en was binnen drie kwartier klaar, herinnert Tiny zich van wat ze in juli 2022 meemaakte. ‘Als verdoving kreeg ik een ruggenprik, waardoor je gewoon bij kennis blijft maar niets voelt van de ingreep. Ze maken ook geen buikwond: de ingreep gaat met kleine instrumenten via een snede in je vagina.’

Had ze pijn? Tiny: ‘Later op de dag had ik wel iets aandrangpijn, maar dat schijnt normaal te zijn. De volgende ochtend mocht ik naar huis. Ik had geen klachten en voelde verder niets bijzonders.’

Eenmaal thuis kwam ook de lijst met leefregels uit de tas. ‘In de eerste weken moet je je aan allerlei regels houden. Niet bukken, niet persen, geen zware dingen optillen en ga zo maar door. Ook niet fietsen of autorijden. Maar gaandeweg mag er steeds meer. Na zes weken kun je je normale leven weer oppakken. Heerlijk om weer weg te kunnen op de fiets.’

Tegenvaller

‘Er was nog wel een tegenvaller’, zegt Tiny, ook omdat ze geen ‘alleen-maar-goed-nieuws-show’ van haar verhaal wil maken. ‘Na de operatie bleek ik een blaasontsteking te hebben. Ik plaste niet goed meer uit en moest katheteriseren. Dat vond ik echt rot. Gelukkig kregen we de ontsteking weg met medicijnen en kon ik daarna weer gewoon plassen.’

Al gauw begon ze thuis weer kleine rondjes te lopen. Ook had ze baat bij bekkenbodemgym. ‘Maar, er is nog steeds iets wat niet helemaal functioneert. De plasbuis sluit niet helemaal goed af en hoewel de blaas weer goed ligt, heb ik soms toch nog iets urineverlies. Dat schijnt voor te komen.’

‘**Zoek hulp!**’

Als ze alles wat ze nu weet en heeft meegemaakt afweegt, zou ze dan weer voor de operatie kiezen? ‘Absoluut! En dat is ook mijn advies aan andere mensen die met dit soort klachten rondlopen. Zoek hulp en laat er iets aan doen! Kijk, ik ben nog niet 100 procent van alle klachten af, maar het gaat al wel minstens 80 procent beter. Vanochtend ging ik gezellig bridgen. Dan doe ik een verbandje in, voor het geval ik een beetje urineverlies niet helemaal kan tegenhouden. Maar alles bij elkaar gaat het zoveel beter dat ik geen seconde spijt heb.’

Code GYN-992h

Copyright 2026 Jeroen Bosch Ziekenhuis